

Provincie
Noord-Holland

Gewoon Jeugdzorg

Week van de Jeugdzorg 2009

"Gewoon jeugdzorg"

dat is het thema van de Week van de Jeugdzorg dit jaar. Kinderen in de jeugdzorg zijn ook gewone kinderen. Ze gaan gewoon naar school en houden van gewone dingen. Ze hebben alleen voor een korte of wat langere tijd wat meer hulp nodig omdat het thuis of op school niet meer gaat. In het kader van de Week van de Jeugdzorg 2009 heeft de provincie Noord-Holland twee wedstrijden georganiseerd: een tekenwedstrijd en "Schrijf een verhaal". De deelnemers aan de tekenwedstrijd maken allemaal gebruik van jeugdzorg: ze wonen bij een pleeggezin of bij een jeugdzorginstelling. Suzan, de fictieve hoofdpersoon in "Schrijf een verhaal" woont in een leefgroep binnen de jeugdzorg.

Bij wedstrijden horen winnaars en verliezers. Zes kinderen krijgen een prijs maar het liefst had ik alle inzendingen beloond! Wat is Noord-Holland rijk aan jong creatief talent! Bijna 400 kinderen tussen de 4 en 12 jaar hebben de tijd genomen om een tekening te maken of een verhaal te schrijven. Allemaal hebben ze hun fantasie de vrije loop gelaten en neergezet op papier.

Ruim 200 leerlingen uit groep 7 & 8 hebben het verhaal van Suzan afgemaakt. Wat opvalt is dat bijna alle schrijvers de hoofdpersoon een gelukkig gezinsleven gunnen, het liefst bij eigen ouders of pleegouders. Daarbij gaat het niet om het wonen in een groot huis of het hebben veel speelgoed, maar om deel uit te maken van een gewoon gezin.

"Gewoon", dat is iets wat veel kinderen willen zijn. Jeugdzorg helpt kinderen en hun (pleeg-) ouders om een zo gewoon mogelijk leven te leiden.

In dit boekje vindt u tekeningen en verhalen van "gewone" Noord-Hollandse kinderen. Je ziet daarbij geen verschil tussen kinderen die gebruikmaken van jeugdzorg en kinderen die dat niet doen. Paardrijden, tekenen, voetballen en dansen zijn favoriete hobby's. En Suzan,...gaat gewoon naar school en wil het liefst gewoon in een fijn gezin wonen.

Ik wens iedereen veel lees- en kijkplezier, en een gewoon leven...

Sascha Baggerman

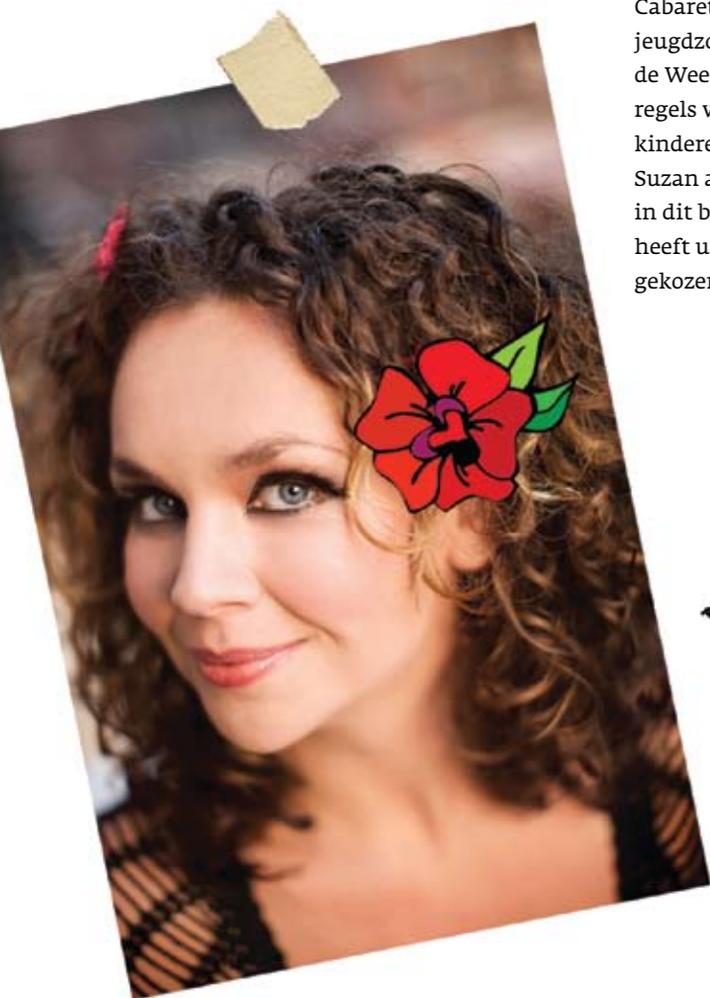
Gedeputeerde Jeugd, Wonen en Cultuur

Week van de

Schrijf een verhaal Sara Kroos

Cabaretière Sara Kroos maakt zich sterk voor de jeugdzorg. Ze is vanaf 2007 ambassadeur van de Week van de Jeugdzorg. Sara heeft de eerste regels van een verhaal geschreven. Ruim 200 kinderen uit groep 7 of 8 hebben het verhaal van Suzan afgemaakt. Tien verhalen zijn afgedrukt in dit boekje. Gedeputeerde Sascha Baggerman heeft uit al die inzendingen drie verhalen gekozen die beloond zijn met een mooie prijs.

←
Sara Kroos

“ Gewoon Jeugdzorg “

Sara Kroos: “ Politiek en media besteden veel aandacht aan de jeugdzorg. Bijna elke dag staat er wel iets in de krant. Vaak gaat dat over incidenten, wachtlijsten of gebrek aan geld. Maar er gebeurt veel meer in de jeugdzorg. In de Week van de Jeugdzorg draait het om jongeren in de jeugdzorg. Jeugdzorg is niet raar. Als je in de jeugdzorg zit, ben je niet raar. Jongeren in de jeugdzorg leiden vaak voor een groot deel een gewoon leven, ze gaan naar school, sporten of spelen in een bandje. Ze hebben geen sticker op hun voorhoofd waarop staat: ik zit in de jeugdzorg. Medewerkers van de jeugdzorg zorgen er voor dat de kinderen een zo gewoon mogelijk leven hebben. En toch is jeugdzorg ook weer niet gewoon, want jeugdzorg maakt het verschil voor de jongeren die er gebruik van maken en dat is gewoon goed.”

Jeugdzorg

Tekenwedstrijd

Maak een tekening van je favoriete hobby. Dat was de opdracht voor de tekenwedstrijd. Ruim 200 kinderen die gebruikmaken van jeugdzorg zijn aan de slag gegaan.

Drie juryleden hebben uit alle inzendingen drie winnaars gekozen.

De juryleden:

- Thé Tjong-Khing, de bekendste illustrator van kinderboeken in Nederland. Thé maakte tekeningen voor boeken van Guus Kuijer en Els Pelgrom. Hij heeft verschillende prijzen gewonnen waaronder drie keer het Gouden Penseel.
- Sascha Baggerman, gedeputeerde Jeugd, Wonen en Cultuur in Noord-Holland
- Dik van den Hoek, directeur van de jeugdzorg van het Leger des Heils in Noord-Holland

Schrijf een verhaal

Eerste prijs: "Gewoon Jeugdzorg" door Amy, 11 jaar

Het was vroeg in de ochtend. De wekker ging en Suzan kon maar moeilijk wakker worden. Ze had een druk weekend gehad en was daar toch nog wat moe van. Ze stond op en keek in de spiegel. Een meisje van 10 zoals ieder ander meisje van 10. Of toch niet? Suzan woonde niet bij haar ouders thuis, maar in een leefgroep binnen de jeugdzorg. Thuis ging het niet goed met haar. Daarom woonde ze al twee jaar hier. Vandaag begon de nieuwe week. Naar school, kletsen met vriendinnen, huiswerk maken en natuurlijk het leven hier. Voor Suzan was dat inmiddels heel gewoon.....

Er klopte iemand op de deur. Suzan deed open. Het was Irma, het hoofd van het opvangcentrum. "Goedemorgen", zei Irma en ze deed de gordijnen open. Ze vroeg of Suzan nog voldoende schone kleren had en zei dat het ontbijt klaar stond. Suzan kleedde zich aan en deed haar schoolspullen in haar rugzak. Toen Suzan haar boeken in haar tas deed, zag ze haar dagboek tussen de stapel liggen. Ze pakte het. Ze schreef er eigenlijk meer nooit in. Toen ze hier net was deed ze dat wel, toen had ze er nog moeite mee dat ze niet meer thuis woonde. Ze ging op haar

bed zitten en keek op de eerste bladzijde van het dagboek. Er stond:

19 september 2007

Lief dagboek

Ik ben weg van thuis. Weg bij papa weg bij mama. Ik heb een gebroken arm en een hele grote blauwe plek op mijn rug. Papa was dronken en sloeg me heel hard tegen de muur. Mama had een vergadering en was niet thuis. Toen mama thuis kwam heeft ze mij weggebracht naar hier. Ze vond het heel erg, maar zei dat het beter was zo. Ze wilde niet dat het nog een keer zou gebeuren. Oh, er klopt iemand op de deur. Nou dag, lief dagboek. xxx Suzan.

Suzan moest huilen. Gelukkig had ze nu geen problemen meer, maar toch miste ze haar ouders. Zelfs haar vader, die haar had mishandeld. Ze huilde, heel hard. Zo hard dat Irma het hoorde, en binnen kwam. "Oh, stil maar, liefje", zei Irma en ze droogde Suzan's tranen. "Ik heb een brief voor je", zei ze. Ze gaf de brief aan Suzan. "Dank je", zei Suzan. Irma pakte haar hand en zei: "Hij is van je vader, het is een positief bericht." "Wat dan?" vroeg

Suzan verbaast. "Kijk zelf maar", zei Irma en ze liep naar de deur. "Kom je zo eten, het is al acht uur." Suzan maakte de brief open. Toen ze hem had uitgelezen moest ze weer huilen. Maar nu van geluk, ze mocht over een maand naar huis komen! Papa was uit de kliniek ontslagen, omdat hij van zijn drankprobleem af was en weer helemaal positief was gaan denken. Ze rende juichend naar de ontbijtzaal en vertelde het verhaal. Waarom was ze eigenlijk zo blij, het was hier toch ook leuk? Ja, maar toch miste ze haar ouders en wilde ze heel graag naar huis. Ze liep naar Irma. "Irma", vroeg ze. "Ja schat". "Waarom ben ik eigenlijk zo blij dat ik weg mag, als het hier ook leuk is?" "Leuk, leuk", zei Irma. "Het is hier gewoon. Gewoon jeugdzorg. Maar misschien vond je het hier zo fijn, omdat het hier gewoon was en thuis niet. Thuis werd je geslagen en hier niet. Maar nu is het thuis ook weer gewoon en daarom mag je weer naar huis", zei Irma en ze lachte. Ja, gewoon is eigenlijk best leuk, dacht Suzan en ze lachte ook. Ze was blij, blij dat alles weer gewoon was.

Tweede prijs: “Gewoon Jeugdzorg” door Roos, 12 jaar

Het was vroeg in de ochtend. De wekker ging en Suzan kon maar moeilijk wakker worden. Ze had een druk weekend gehad en was daar toch nog wat moe van. Ze stond op en keek in de spiegel. Een meisje van 10 zoals ieder ander meisje van 10. Of toch niet? Suzan woonde niet bij haar ouders thuis, maar in een leefgroep binnen de jeugdzorg. Thuis ging het niet goed met haar. Daarom woonde ze al twee jaar hier. Vandaag begon de nieuwe week. Naar school, kletsen met vriendinnen, huiswerk maken en natuurlijk het leven hier. Voor Suzan was dat inmiddels heel gewoon.....

...maar niet iedereen in haar klas vond dat zo gewoon. Maar toch was het niet altijd even leuk, want ze miste haar vader en moeder altijd, maar toch ook weer niet. Suzan had ADHD (Alle Dagen Heel Druk), haar moeder ook. En haar vader was nog het gekste van het stel. Als Suzan's vader koffie of cola dronk ging hij met een theedoek over zijn hoofd door het huis rennen! En als hij zijn pil niet nam ging hij erbij hinniken. Haar moeder had het minder, ze kon gewoon cola of koffie drinken maar ze moest wel één pil. Helaas was het niet zo bij Suzan. Zij moest drie pillen per dag, en viel altijd van haar stoel met

haar tafel er over heen, liet alles uit haar handen vallen en struikelde over van alles en nog wat. Haar moeder kon het uiteindelijk niet meer aan en ze moest naar een jeugdzorgopvang. Eerst vond ze het wel een beetje moeilijk, met al die andere kinderen, maar na een tijdje begon het te wennen.

Nu moet ze echt opstaan, want om half negen begint school en het is nu kwart over acht. Even kleren zoeken; onder het bed? Ja! Een sok. In de kast? Ja, een broek! En nog een sok! Het gaat vandaag wel goed met kleren zoeken! En nu nog een trui. Eeehmm.. Op de kast? Nee. Zucht ehmm... Onder m'n bureau? Jaah! Daar was die dus! Mijn lievelings T-shirt! En nu ga ik ontbijten! Als ze op de gang een huisgenoot tegenkomt, Jara, tegenkomt zegt ze: “Goeiemorgen!” “Hee”, zegt Jara, “gefeliciteerd!” “Huh? Wat?” denkt Suzan, “nou ja, Jara is altijd hyper!”

Als ze beneden komt hangen overal slingers. “Gefeliciteerd!” roept iedereen. Suzan schrikt zich een hoedje! De groepsleidster komt op haar af. Ze zegt: “Je moeder heeft gebeld; je mag weer naar huis komen!” “Je moeder en je vader zijn op cursus geweest en ze zeggen dat ze het weer

aankunnen!” Iedereen begint haar te omhelzen. Suzan begint te huilen, van blijdschap en verdriet. “We zullen je missen!” zegt Jara, “Je mag altijd bij ons komen spelen en logeren!” Toen Suzan eindelijk thuis kwam was alles veranderd. Eerst was alles troep, rotzooi en theedoeken. Maar nu was alles opgeknapt en geveerd.

Toen zag ze Mama en Papa... De tranen sprongen in haar en die van haar ouders hun ogen. “Mama, Papa!!!” riep Suzan, “Ik heb jullie zoo gemist!” “Ik ook!” zei Mama, “En ik al helemaal!” zei Papa. Ze omhelsten elkaar, en zouden dit nooit meer vergeten.

Het was vroeg

Derde prijs: “Gewoon Jeugdzorg” door Ingrid, 11 jaar

Het was vroeg in de ochtend. De wekker ging en Suzan kon maar moeilijk wakker worden. Ze had een druk weekend gehad en was daar toch nog wat moe van. Ze stond op en keek in de spiegel. Een meisje van 10 zoals ieder ander meisje van 10. Of toch niet? Suzan woonde niet bij haar ouders thuis, maar in een leefgroep binnen de jeugdzorg. Thuis ging het niet goed met haar. Daarom woonde ze al twee jaar hier. Vandaag begon de nieuwe week. Naar school, kletsen met vriendinnen, huiswerk maken en natuurlijk het leven hier. Voor Suzan was dat inmiddels heel gewoon.....

Ze liep zachtjes uit haar slaapkamer, zodat Joya niet wakker werd. Joya woonde ook hier, en sliep bij Suzan op haar slaapkamer. Joya was 8 jaar, net iets jonger dan Suzan. Op de gang was het nog donker, maar niet stil. Suzan hoorde Roxanne al vrolijk zingen. Roxanne was 14 en woonde hier ook. Roxanne was altijd vrolijk, ze had een lief gezicht en mooi lang, blond krullend haar. Suzan hoort in de badkamer de tandenborstel, en de kraan die aan en uit gaat. Dat zou vast Martijn zijn. Martijn is de pleegvader van Suzan. Hij is klein en dik, met een grote zwarte, gekrulde snor. Hij is erg

aardig, en lacht altijd om zijn eigen grapjes. Suzan loopt weer terug naar de slaapkamer. Het duurt nog wel even tot Martijn klaar is. Suzan gaat op haar bed liggen. Ze kijkt op de wekker: 7:15
Suzan pulkt aan het stippen behang. Haar hand glijdt er over heen. Ze voelt iets hard. Wat kan dat nou zijn? Ze voelt nog iets beter, en dan weet ze het zeker, er zit iets achter de muur! Voorzichtig peutert Suzan het behang los. Petra, de pleegmoeder van Suzan, had beloofd om in de herfstvakantie de kamer nieuw te behangen. Dus zou het vast niet erg zijn als er al een stuk behang af is. Suzan schuurt het behang eraf. Ze peutert de velletjes eraf. Ze ziet een soort luik. Het is een groot, en duidelijk te zien. Dat ze dat nog nooit eerder heeft ontdekt! Suzans hart begint te kloppen. Ze heeft iets ontdekt, misschien wordt ze wel bekend, komt ze op televisie, misschien ligt er wel een schat vol goud en sieraden... Suzan fantaseert een hele tijd door. Ze besluit te kijken wat achter het luik zit. Hard duwt ze tegen het luik aan, er staat een trap die naar beneden gaat. Ze pakt de zaklamp uit haar nachtkastje, en gaat via het trappetje naar beneden, het donkere gat in. Suzan schrikt, daar in een hoek staat haar moeder. Haar moeder ziet er vreemd uit. 'Ik

hoef jou nooit meer te zien, ik heb niks aan je!' Suzan schrikt. Waarom doet haar moeder opeens zo raar? 'Ga, weg! Ik heb niks meer met jou te maken! Jij hebt me verraden Suzan wil hier weg. Haar moeder komt achter haar aan. Suzan rent weg, maar het lijkt wel of het nooit ophoudt. Bang rent Suzan verder. Was ze maar nooit hier ingegaan. Ze is gewoon bang voor haar eigen moeder! Opeens schrikt Suzan wakker. Ze kijkt op de wekker. 8 uur! Ze was weer in slaap gevallen toen ze weer op bed ging liggen. Suzan begint te huilen. Wat was dat eng! Petra komt binnen, gaat naast Suzan zitten en troost haar. 'Alles komt goed, stil maar.' Suzan voelt zich hier gelukkig en veilig. Petra is een moeder die er voor je is. Ze voelt zich veel beter dan vroeger, thuis. Gelukkig bestaat jeugdzorg!

in de ochtend.

Mijn favoriete hobby

Winnaar
in de leeftijdscategorie
4-6 jaar:

Soraya, 5 jaar

“Mijn allerleukste hobby is
feestvieren. Vroeger vierde ik
nooit feest en nu doe ik het heel
vaak. het is leuk, want alle
mensen zijn dan blij”

De jury: “Mooie kleuren. De tekening
straalt dynamiek uit. Je ziet dat het
feest is. Wij werden er vrolijk van.”

De jury: " Hele mooie compositie. De eenvoud van de kleuren, het blauw, maakt de tekening heel sterk. Vooral de dolfijn is heel mooi getekend."

Mijn favoriete hobby

Winnaar
in de leeftijdscategorie
7-9 jaar:

Wagar, 8 jaar

Mijn favoriete hobby

Winnaar
in de leeftijdscategorie
10-12 jaar:

Ramona, 11 jaar

De jury: " Een echte meisjes tekening. Van deze tekening is veel werk gemaakt. En volgens ons met heel veel plezier. Alle hobby's staan er heel mooi en gekleurd op."

“ Gewoon Jeugdzorg “ door Melanie

Het was vroeg in de ochtend. De wekker ging en Suzan kon maar moeilijk wakker worden. Ze had een druk weekend gehad en was daar toch nog wat moe van. Ze stond op en keek in de spiegel. Een meisje van 10 zoals ieder ander meisje van 10. Of toch niet? Suzan woonde niet bij haar ouders thuis, maar in een leefgroep binnen de jeugdzorg. Thuis ging het niet goed met haar. Daarom woonde ze al twee jaar hier. Vandaag begon de nieuwe week. Naar school, kletsen met vriendinnen, huiswerk maken en natuurlijk het leven hier. Voor Suzan was dat inmiddels heel gewoon.....

Ze trekt haar kleren aan en loopt naar de badkamer. Leo is al op de badkamer, en Tineke, Marloes, Gerrit en Ilse wachten achter de deur van de badkamer. Goedemorgen, zucht Suzan als ze zich aan de rij sluit. Goedemorgen zegt de rij voor haar. Suzan zegt na een tijdje: ik blijf hier niet langer wachten, ik ga alvast mijn brood smeren beneden en loopt de trap af. Marloes en Ilse volgen haar.

Suzan zet haar tanden in haar brood. Het is een broodje met hagelslag. Als ze Tineke, Gerrit en Leo de trap af ziet lopen, propt ze gauw haar brood in haar mond en stormt ze de trap op. Als ze onder de douche staat krijgt ze kriebels in haar buik, helemaal vergeten! Het is vandaag 14 november! Het begin van de week van de jeugdzorg!!! Bij haar op school vieren ze dat altijd speciaal. Ze heeft er reuze zin in! Als ze bij school aankomt, hangen er al ballonnen aan het hek. Suzan loopt samen met Gerrit, Marloes en Ilse naar school. Leo en Tineke zitten al op de hogere school. Spannend hè! Zegt Gerrit als ze het schoolplein op lopen. Ja nou! Zegt Ilse. We krijgen altijd van de meesters en de juffen een mooi cadeau! Roept Marloes. Maar dit jaar zouden ze er extra aandacht aan besteden. De jaren ervoor ging het heel simpel moet je weten. Ze lopen de school binnen en gaan naar hun eigen lokaal. Marloes zit in 7a Ilse in 7b Gerrit in groep 6 en Suzan in groep 8a. Als Suzan de klas inkomt, is iedereen nog druk in gesprek met elkaar. Suzan komt bij haar vriendinnen Marijke en Katrien staan. Ze zijn

erg aan het lachen. Suzan gaat lekker meedoen.

Om 10 uur loopt de school leeg en gaat naar het parkje wat naast de school staat. Er staat een springkussen, er liggen springtouwen, ballen, waterpistolen enzovoort. Als alle klassen aangekomen zijn gaat de directeur voor alle kinderen staan en houdt een soort toespraak waarbij Gerrit, Marloes, Ilse en Suzan naar voren moeten komen. Ze hebben ook een briefje wat ze mogen voorlezen en dan mogen de spelletjes beginnen. Het is een groot succes en er wordt koek en wat drinken uitgedeeld. Bij afloop krijgt iedereen een zakje chips met een schrijfblokje en een pennetje. Daarna helpt iedereen met opruimen en gaan ze terug naar het schoolplein. Daar zeggen de kinderen elkaar gedag en gaan naar huis omdat het 12 uur is.

Om kwart over 1 gaan ze allemaal weer naar school en dan is er een kleine markt op het schoolplein. Ze verkopen dingen die de school zelf heeft gemaakt. Veel mensen komen en je kunt ook een pony ritje maken. Gerrit, Marloes, Ilse en Suzan staan bij de kassa's. Als ze later om kwart over 3 naar huis gaan voelt Suzan zich gelukkiger dan ooit. Dit was haar mooiste dag van haar leven!

“ Gewoon Jeugdzorg “ door Sammy-Jo, 11 jaar

Het was vroeg in de ochtend. De wekker ging en Suzan kon maar moeilijk wakker worden. Ze had een druk weekend gehad en was daar toch nog wat moe van. Ze stond op en keek in de spiegel. Een meisje van 10 zoals ieder ander meisje van 10. Of toch niet? Suzan woonde niet bij haar ouders thuis, maar in een leefgroep binnen de jeugdzorg. Thuis ging het niet goed met haar. Daarom woonde ze al twee jaar hier. Vandaag begon de nieuwe week. Naar school, kletsen met vriendinnen, huiswerk maken en natuurlijk het leven hier. Voor Suzan was dat inmiddels heel gewoon.....

“Kom je naar beneden lieverd?” riep Sandra, de pleegmoeder van Susan. Als Susan beneden komt ziet ze dat Sandra haar lievelingseten heeft klaar gemaakt: pannenkoeken met stroop en kaas. “Hm, het is heerlijk, zei Susan.” “Maar nu moet je naar school hoor, anders kom je te laat”, zei Sandra.

Enmaal op school aangekomen staat Tessa haar op te wachten en geeft haar een uitnodiging. “We gaan iets heel leuks doen maar ik vertel niet wat. Maar neem in ieder geval je ouders mee.” Susan rent half huilend weg. Tessa komt even later naar Susan toe. “Waarom rende je weg?” “In woon in een pleeggezin,” zei Suzan. “Ik heb geen ouders.” “Nou, ik heb wel ouders alleen ze wonen ergens anders. Ze konden niet meer voor mij zorgen, het lukte niet meer thuis.” Tessa is er helemaal stil van. “Maar je komt toch

wel? Anders dan doe ik wel een ander partijtje?” “Nee hoor, dat hoeft niet.” Tring tringde schoolbel gaat.

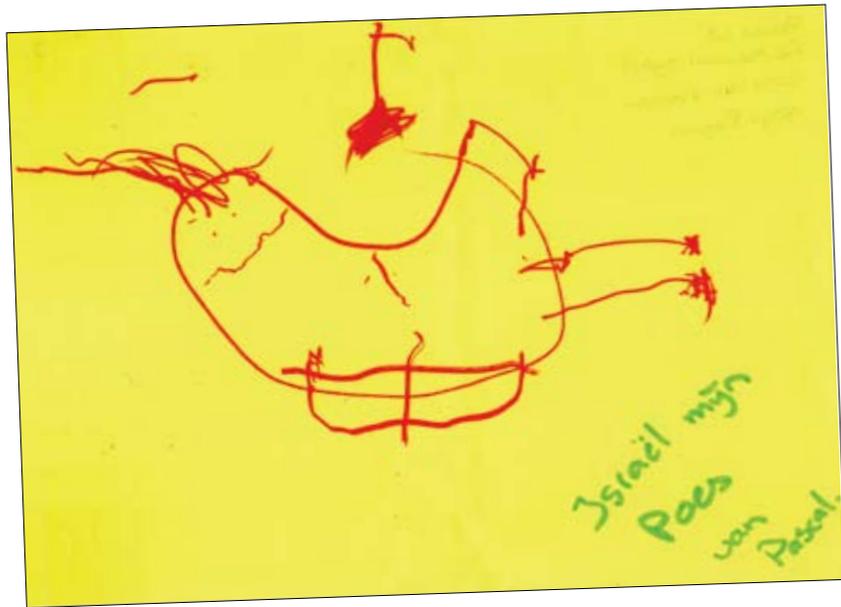
“Vandaag hebben we een speciale les met als thema: JEUGDZORG!” zei meneer Van Dijck. “Zou jij een stukje willen vertellen?” Susan loopt naar voren. “De jeugdzorg is een groep die gezinnen helpt waar het niet zo goed gaat.” “Zelf woon ik in een pleeggezin, waar ik samen met een hele lieve pleegmoeder woon.” “Nou, goed verteld hoor”, zei meneer Van Dijck. Er kwam een hard applaus. Toen Suzan even later thuis kwam heeft ze alles verteld aan Sandra. “Ik vind het heel dapper van je hoor had ze verteld. Ik heb trouwens wat voor je”, zei Sandra. En ze geeft een envelop. Als Susan de envelop openmaakt ziet ze dat er 4 tickets voor Disneyland Parijs. “Ik dacht nou je hebt vast wel zin in een weekje Disney dus dacht ik 1 voor jou, 1 voor mij, een voor een vriendin naar keuze en een voor iemand anders, dat vertel ik je zo. We gaan in de kerstvakantie.” Susan gaat meteen Tessa bellen. Ze neemt op. “Nou moet je horen, Tess, ik heb van Sandra tickets gekregen voor Disneyland.” Zou je mee willen gaan??” “Nou dat is een heel moeilijke vraag hoor”, zei ze lachend. “Natuurlijk wil ik mee, ik ga het even vragen aan mijn moeder.” Als Tessa weer aan de lijn komt schreeuwt ze: “HET MAG!” “Joepie”, schreeuwden ze allebei in koor. “Nou, ik zie je morgen weer, maar ik moet hangen heb nog maar 0,75 cent beltegoed. Bye bye!”

Als Suzan weer naar de woonkamer gaat vraagt Sandra hoe ze het nou eigenlijk vindt dat ze niet bij haar eigen ouders woont maar bij haar. “Ik vind het niet zo erg want ik heb het hier toch ook goed en je bent heel erg lief.” “Nou daar ben ik blij mee”, zei Sandra. “Morgen gaan we trouwens een kijkje nemen bij het adoptiebureau. Wat gaan we daar dan doen?” vroeg Susan. “Nou ik dacht dat je het wel leuk vond als je een zusje erbij wilde hebben”, zei Sandra. “Wat leuk!” “Ga dan maar snel slapen”, zei Sandra. “Want dan is het snel morgen.” Als ze de volgende ochtend bij het adoptie bureau aankomen, krijgen ze van de vrouw die daar werkt een fotoboek.

“Hm, we vinden haar wel schattig, hun oog valt op een meisje met blauwe ogen en rood haar. Zouden we haar kunnen zien?” “Natuurlijk.” Als ze Steffie zien zijn ze meteen verliefd. “Haar nemen we.”

2 maanden later zijn ze hun spullen aan het inpakken voor Disney. Als ze in de bus zitten op weg naar Parijs roepen ze: “Dit wordt de beste vakantie ooit!”

Israël mijn Poes, door
Pascal (categorie 4-6 jaar)

Ik fiets heel graag rondjes
buiten, wel 80!
(Benjamin, 5 jaar)

"Ik vind vrijzwemmen leuk omdat je niet
hoeft te luisteren naar de badmeester."
(Noah, 6 jaar)

"Zoë heeft de speeltuin getekend. Zij is hier dag in dag uit te vinden en geniet enorm van de vrijheid en 't spel met andere kinderen. Zoë kijkt elke dag wat voor weer het is en of ze naar de speeltuin kan. van links naar rechts: regenboog, klimrek + vriendinnetje, glijbaan + Zoë's kleine zusje, schommel, Zoë met de bal, pleegmoeder + vriendinnetje, zon, de fiets." (Zoë, 6 jaar)

"Anthony houdt ontzettend van het strand en de zee. Hij zoekt altijd naar schelpen en waterdiertjes. De schelpen neemt hij dan mee naar huis en stopt ze in een doosje nadat hij ze eerst heel goed heeft schoongemaakt. ook maakt Anthony altijd een diepe kuil en doet daar dan water uitde zee in. Vervolgens gaat hij er in liggen en lekker zonnebaden. Anthony is een echte strandjutter geworden." (Anthony, 5 jaar)

“ Gewoon Jeugdzorg “ door Mirjam

Het was vroeg in de ochtend. De wekker ging en Suzan kon maar moeilijk wakker worden. Ze had een druk weekend gehad en was daar toch nog wat moe van. Ze stond op en keek in de spiegel. Een meisje van 10 zoals ieder ander meisje van 10. Of toch niet? Suzan woonde niet bij haar ouders thuis, maar in een leefgroep binnen de jeugdzorg. Thuis ging het niet goed met haar. Daarom woonde ze al twee jaar hier. Vandaag begon de nieuwe week. Naar school, kletsen met vriendinnen, huiswerk maken en natuurlijk het leven hier. Voor Suzan was dat inmiddels heel gewoon.....

Weer een gewone dag op school.

Suzan loopt naar haar vriendin Lisa: hé Lisa alles goed? voor Suzan haar zin af kan maken geeft Lisa al antwoordt. Ja hoor, hoe gaat het met jou? vraagt Lisa.

Met mij gaat het ook goed.

De meester begint met zijn les bij Suzan gaat alles het ene oor en het andere oor uit.

De dag gaat traag voorbij gelukkig hebben ze het laatste uur vrij, ze gaat met Lisa een patatje eten in de stad. Lisa vraagt aan Suzan wat heb

jij gedaan in het weekend. Suzan negeert haar vraag niemand mag weten dat ze naar haar zus in de gevangenis is geweest. Haar moeder is overleden en haar vader heeft een ernstige spierziekte. Daarom kan hij niet voor haar zorgen. Haar zus zit in de gevangenis omdat ze drugs begon te verkopen om voor haar zusje te kunnen zorgen, maar dat weet niemand zelfs Lisa niet.

Maar Lisa blijft maar door vragen wat heb je gedaan in het weekend? Suzan geeft geen antwoordt. Dan hebben ze hun patatje op en lopen ze naar huis dan vraagt Lisa het weer. Suzan is het zat en roept wat maakt het uit je hoeft niet alles te weten. Lisa wordt boos en roept terug: lekkere vriendin ben jij en loopt weg Suzan barst in huilen uit op de stoep. En kijkt naar Lisa tot het stipje is in de verte. Ze loopt naar huis althans niet haar huis ze woont in een pleeg gezin omdat niemand anders voor haar kan zorgen. Ze draait de sleutel in het slot en loopt meteen naar boven ze is het zat van alles in haar leven het liefst zou ze tegen haar moeder kruipen. Maar dat kan natuurlijk niet. Dan roept Inge eten Suzan wil niet eten ze krijgt

geen hap door haar keel dus ze blijft boven, dan komt Inge. Ze gaat op het bed zitten en vraagt wat er is. Suzan vertelt alles wat er gebeurt is ook dat ze zo uitviel tegen Lisa.

Misschien kan je haar bellen en vertel dan over je zus en zo. Maar dat wil Suzan niet zij wil het alleen goed maken met Lisa. Maar haar geheim houdt ze dan ook geheim. Volgende dag op school is gewoon het zelfde als altijd.

In de pauze gaat ze naar Lisa toe en vraagt of ze haar mag spreken. Ze lopen naar het muurtje waar ze altijd zitten. Suzan: het spijt me dat ik gisteren zo tegen je uitviel. Lisa: geeft niet hoor ik ben er al overheen. Maar wat heb je nou gedaan in het weekend. Ik ben bij mijn zus geweest. O waar is zei dan vraagt Lisa. In de gevangenis nou goed en barst tranen uit. Lisa begint haar te troosten het spijt me ik wist niet dat je het zo bedoelde. Als Suzan een beetje bij gekomen is legt ze Lisa alles uit van haar moeder die dood is en van haar vader met een ernstige spierziekte en haar zus dat ze drugs verkocht en dat ze in een pleeggezin woont.

En gelukkig vindt Lisa haar nog steeds aardig.

“ Gewoon Jeugdzorg “ door Tessa

Het was vroeg in de ochtend. De wekker ging en Suzan kon maar moeilijk wakker worden. Ze had een druk weekend gehad en was daar toch nog wat moe van. Ze stond op en keek in de spiegel. Een meisje van 10 zoals ieder ander meisje van 10. Of toch niet? Suzan woonde niet bij haar ouders thuis, maar in een leefgroep binnen de jeugdzorg. Thuis ging het niet goed met haar. Daarom woonde ze al twee jaar hier. Vandaag begon de nieuwe week. Naar school, kletsen met vriendinnen, huiswerk maken en natuurlijk het leven hier. Voor Suzan was dat inmiddels heel gewoon.....

Ze is eigenlijk best blij dat ze daar weg is, ze werd geslagen en kon het totaal niet met hun vinden. Opeens moet ze weer denken aan die vreselijke tijd.

Ze was bij Layla thuis (haar beste vriendin!) ze zaten gezellig naast elkaar op Layla`s tweepersoonsbed een film te kijken over een meisje dat geslagen werd. Suzan dacht toen aan wat er thuis met haar gebeurde. Layla zei vol medelijden met het kind “ het zal je maar overkomen, geslagen worden door je ouders!”

Ik zeg niks maar denk aan gisteren toen ik zo hard geslagen werd. Ik kan het niet meer houden, ik wil niet huilen! Ik wil het stoppen maar dat lukt niet de tranen rollen over mijn wangen.

‘Wat is er?’ Vraagt Layla ze knuffelt me.

Het dringt tot me door, nu moet ik het wel aan haar vertellen! Maar dat kan ik niet maken, ik heb mijn ouders beloofd...

‘Wat is er?’ Vraagt Layla opnieuw.

Ze laat me los, zet de film uit en pakt mijn handen. ‘Vertel het me, ik zal het aan niemand door vertellen’ Ik zucht diep en zeg snikkend ‘ik word geslagen door mijn ouders’. Ik durf haar niet aan te kijken.

Volgens mij weet Layla ook niks te vertellen ze is een kwebbelkous maar nu niet. ‘Dat...is dat echt zo?’ vraagt Layla.

Ik word uit mijn gedachten gehaald, door gebonk op de deur ‘ontbijten!’ wordt er geroepen, shit ik ben nog niet aangekleed. Ik schiet in mijn kleren en dender de trap af, yes nog op tijd!

Na school hebben we kringbespreking over hoe het nu gaat. Ik kijk naar Nies (grappige, klierige, creatieve jongen!) hij speelt met een stuiterbal, op en neer op en neer. Groepsleider Anemiek neemt het woord ‘Hallo jongens hoe ging het op school vandaag?’ Er wordt van alles geroepen. ‘Nou laten we maar beginnen’ Deze week zijn er geen slechte berichten, jullie verdienen een pluim. Wij gaan iets creatiefs doen. Heeft iemand ideeën?’ Gelijk schiet Nies zijn vinger omhoog (heel creatief zei ik toch!) ‘laten we een spotje maken over kinderen zoals wij

maar dan een grappig spotje! We maken een kunstwerk, over een wereld en dan maken die mensen een nieuwe start’.

‘Goed idee dat gaan we doen’

Gelijk schiet er een idee in me op, ik ga soldaatje`s maken.

Ik heb vijf soldaatjes, een huis, twee paarden die een koets trekken. De koets heeft Nies gemaakt, oh er moet nog een vijver bij.

Na nog een half uur is alles af we kijken er tevreden naar, ‘zo dat is mooi geworden!’ zegt Annemiek.’ ‘Nu een afspraak maken voor het spotje!’

Een paar dagen later gaan we naar de studio voor de opnames.

Twee weken later zitten we voor de tv te wachten totdat ons spotje langs komt.

Ja hoor daar is ie! We zeggen met z`n allen;

‘Dit kunstwerk hebben wij gemaakt en het is niet stom om hier te zijn! Dus kom voor jezelf op als het nodig is!’

(Anthony, 6 jaar)

Ik hou van fietsen, want ik heb een hele mooie roze fiets. (Naomi, 5 jaar)

Sven op voetbal

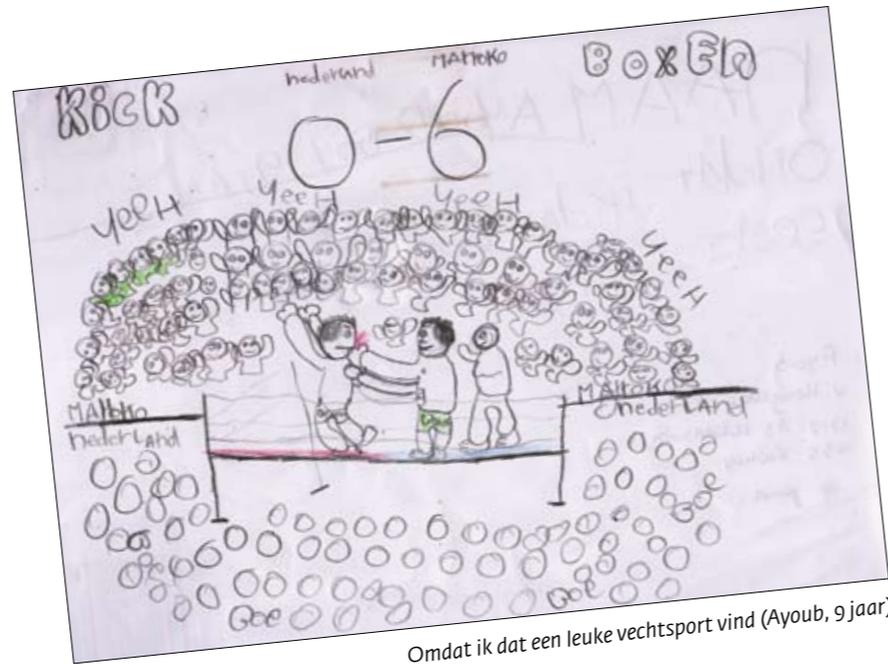
Ik vind voetbal leuk omdat je met je voeten kan spelen (Rida, 9 jaar)

Stijn (4 jaar) vindt beestjes reuze interessant hij vindt er altijd wel eentje. Voor de wedstrijd heeft hij zijn mooiste beestje geschilderd: een libelle.

(Romy)

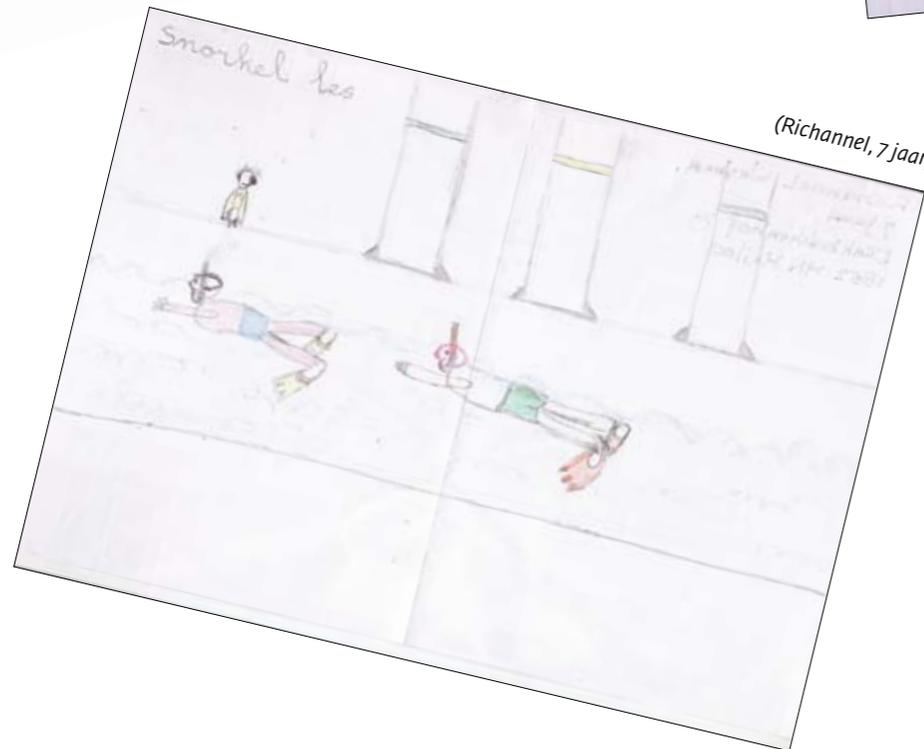
Omdat ik dat een leuke vechtsport vind (Ayoub, 9 jaar)

(Nikita)

Ik hou van tekenen dansen en de natuur (Jacqueline, 9 jaar)

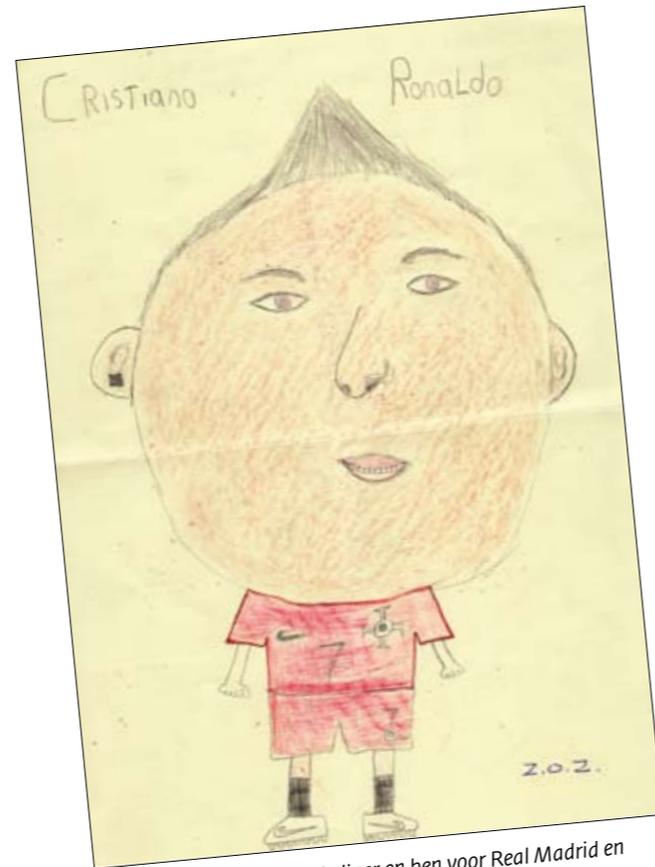
(Richannel, 7 jaar)

(Robin, 8 jaar)

(Isabel, 9 jaar)

Ik zit erop in dz ik sta verdediger en ben voor Real Madrid en Portugal, groetjes Ricky (11 jaar)

Ik hou van autoraces. (Donato, 7 jaar)

(Abia, 11 jaar)

Het paard is mijn lievelingsdier, paardrijden is mijn hobby (Ciska, 10 jaar)

(Babette, 10 jaar)

Gewoon

“ Gewoon Jeugdzorg “ door Maud, 11 jaar

Het was vroeg in de ochtend. De wekker ging en Suzan kon maar moeilijk wakker worden. Ze had een druk weekend gehad en was daar toch nog wat moe van. Ze stond op en keek in de spiegel. Een meisje van 10 zoals ieder ander meisje van 10. Of toch niet? Suzan woonde niet bij haar ouders thuis, maar in een leefgroep binnen de jeugdzorg. Thuis ging het niet goed met haar. Daarom woonde ze al twee jaar hier. Vandaag begon de nieuwe week. Naar school, kletsen met vriendinnen, huiswerk maken en natuurlijk het leven hier. Voor Suzan was dat inmiddels heel gewoon.....

...maar ze verlangde vaak naar thuis. Naar haar vader, haar moeder en haar zusje. Natuurlijk vond ze het ook fijn in de jeugdzorg, maar ze leefde liever in haar eigen gezin. Hoewel..... Het was daar niet altijd even leuk. Haar ouders hadden zo vaak discussies die tot ruzies eindigden, dat ze niet eens door hadden hoe Suzan daardoor werd beschadigd. Het werd zelfs zo erg, dat Suzan de kindertelefoon heeft gebeld en die belde de jeugdzorg. Zo is ze daar terecht gekomen.

Het was drie uur en Suzan en de rest kwamen thuis van school. Ze zagen dat er een nieuw meisje aan tafel zat, samen met een van de begeleiders, Herman. Het meisje snikte en dronk met trillende handen een slokje thee. Herman knikte de kinderen toe. ‘ Gaan jullie maar naar boven, we maken zo wel even kennis.’ De kinderen knikten en liepen naar boven. Zoiets maakte ze wel vaker mee. Na een poosje werden ze weer naar beneden geroepen voor het avondeten. Ondertussen probeerden ze wat woorden te wisselen met het meisje, maar ze ging er niet op in. Ze staarde met een stoffige blik naar buiten. Ze zag bleek en haar zwarte haren piekten alle kanten op. Joke, een begeleidster, vertelde dat ze Lotte heette en hier was omdat ze rookte, niet meer naar school ging, en zich gelukkig voelde. Lotte zelf zei er geen woord over. Na het eten zat ze op de bank. Suzan greep haar kans om wat te praten en ging naast haar zitten. ‘ Hoi, jij bent nieuw hier, hè?’ Lotte keek alleen even haar kant op, maar zei niets. Suzan voelde zich niet echt op haar gemak. ‘ Weet je waarom ik hier zit?’ Vroeg ze. ‘ Nee, zei Lotte onverschillig, en het boeit me

ook niet.’ Dat was de druppel. Suzan stond op en keek Lotte fel aan. ‘ Zeg, ik snap dat het moeilijk is, maar dan hoeft niet zo onaardig tegen mij te doen.’ Suzan draaide zich om en wilde weg lopen, maar stopte omdat ze iets hoorde. ‘ Sorry, zei Lotte met een dun stemmetje, sorry, ik...’. Toen begon ze te snikken. Suzan liep terug en sloeg een arm om Lotte heen. ‘ Sorry, dat ik zo bot deed, zei Suzan, ik snap dat het moeilijk voor je is. Wil je er misschien over praten?’ Lotte droogde haar tranen. ‘ Ja, zei ze, maar niet nu.’ Suzan knikte en haalde een glas water. Met klappertanden nam Lotte een slokje. ‘ Be.. Bedankt, d-dat je z- zo aardig doet...’ Suzan glimlachte. ‘ Dat doe ik graag hoor, ik vind het leuk om nieuwe vrienden te maken.’ Lotte lachte door haar tranen heen. ‘Uhh.. waar is de wc?’ Suzan wees de weg en wilde weer op de bank gaan zitten, maar Joke stond er voor.’ Dat heb je goed opgelost, Suus.’ Suzan bloosde. ‘Heb je al die tijd staan kijken?’ Joke knikte. ‘ Jij mag volgend weekend iets extra’s, omdat je het zo goed hebt opgelost.’ Suzan glimlachte. Het was fijn in de jeugdzorg, maar soms was het moeilijk. Dat is gewoon zo.

“ Gewoon Jeugdzorg “ door Femke, 12 jaar

Het was vroeg in de ochtend. De wekker ging en Suzan kon maar moeilijk wakker worden. Ze had een druk weekend gehad en was daar toch nog wat moe van. Ze stond op en keek in de spiegel. Een meisje van 10 zoals ieder ander meisje van 10. Of toch niet? Suzan woonde niet bij haar ouders thuis, maar in een leefgroep binnen de jeugdzorg. Thuis ging het niet goed met haar. Daarom woonde ze al twee jaar hier. Vandaag begon de nieuwe week. Naar school, kletsen met vriendinnen, huiswerk maken en natuurlijk het leven hier. Voor Suzan was dat inmiddels heel gewoon.....

Suzan dacht er over hoe het allemaal zo gekomen was. Toen ze nog bij haar moeder en vader woonde kreeg ze weinig te eten. Niet erg gezond. Op school werd ze uitgelachen. Haar juf was bezorgd en praatte met haar. Suzan vertelde dat ze bijna niks mocht en dat ze geen aandacht kreeg. Ze vond het niet meer leuk. De volgende dag ging de juf met haar ouders praten. Die begrepen het, zeiden ze tegen juf. Maar toen Suzan thuis kwam waren ze zo boos

op haar dat ze gingen slaan en schoppen. Dat vertelde Suzan de volgende dag aan juf. Die was zo teleurgesteld... Ze ging in de pauze naar de kinderbescherming bellen. Die gingen proberen om pleegouders te vinden, maar dat lukte niet zo snel en daarom moest ze naar haar tante. De juf schreef een brief: uw dochter is in veilige handen. Groetjes van de juffrouw. Bij haar tante was het heel gezellig. Ze mocht kiezen wat ze gingen eten en ze mocht om tien uur naar bed. Op zondagmiddag ging de bel. Tante Bettie keek door het gaatje. ‘Verstop je, je ouders zijn er.’ Suzan verstopte zich in de gangkast achter de wasmachine. Tante Bettie deed open. De ouders stormden naar binnen en schreeuwden ‘Kom te voorschijn. Ik weet dat je hier zit.’ Ze haalden de kledingkast overhoop en ze liepen naar de huiskamer. Suzan glipte de gangkast uit en de badkamer in. Ze ging in bad liggen. Haar ouders schreeuwden. ‘Ik weet dat je ergens in dit huis zit. Kom te voorschijn.’ Tante Bettie zei ‘ze is hier niet. Ik moet echt weg’. Alleen de gangkast nog zeiden de ouders.

Ze rukten de gangkast open maar vonden Suzan niet. Ze gingen eindelijk weg. De badkamerdeur ging open en Suzan kwam er uit. ‘Ik ben zo bang’ snikte ze. ‘Huil maar niet hoor, ze zijn weg’. ‘Ja, maar als ik nou op de bank zit en je doet zonder te kijken de deur open en dan zijn ze het?’ ‘Rustig nou maar, je kunt dan schuilen in de kelder. Dat is een soort garage, dan ga je in mijn auto zitten. Het komt wel goed hoor.’ De bel ging en Suzan schrok. Maar het was juf. ‘Ik heb goed nieuws en slecht nieuws’ zei ze. ‘Eerst het goede nieuws maar. Dat is dat er een plaats voor je is in een leefgroep. Hier in dezelfde flat. Dan kan je tante Bettie gewoon blijven zien. En het slechte nieuws is dat ik geen nieuws meer heb.’ ‘Echt?’ zei Suzan. ‘Nou dat wil ik heel graag.’ En zo is het gegaan. Ze kreeg haar eigen kamer en kon haar tante gewoon blijven zien.

Jeugdzorg

Mijn hobby is paardrijden. Ik vind het leuk omdat het lieve dieren zijn en ik hou van dieren en kan er goed mee omgaan!
(Tamara, 11 jaar)

(Chairon, 12 jaar)

(Winston, 10 jaar)

(Nathalie, 11 jaar)

Mijn hobby's zijn tekenen en karate (Nigita, 11 jaar)

“ Gewoon Jeugdzorg “ door Robin

Het was vroeg in de ochtend. De wekker ging en Suzan kon maar moeilijk wakker worden. Ze had een druk weekend gehad en was daar toch nog wat moe van. Ze stond op en keek in de spiegel. Een meisje van 10 zoals ieder ander meisje van 10. Of toch niet? Suzan woonde niet bij haar ouders thuis, maar in een leefgroep binnen de jeugdzorg. Thuis ging het niet goed met haar. Daarom woonde ze al twee jaar hier. Vandaag begon de nieuwe week. Naar school, kletsen met vriendinnen, huiswerk maken en natuurlijk het leven hier. Voor Suzan was dat inmiddels heel gewoon.....

Maar dat was het niet want voor Suzan is het niet altijd zo geweest.

Toen ik nog bij mij ouders thuis woonde was alles nog goed. Totdat mijn vader overleed. Mijn moeder lag sinds dien alleen nog maar in bed tv te kijken. Ze keek naar die kleffe soaps waar heel veel in gezoend werd, en bij elke zoenscène stopte ze een bonbon in haar mond. En lag ze niet in bed dan was ze wel in de supermarkt om nieuwe bonbons te halen. Ook had ik niet veel vrienden op school, ze vonden me maar een rare. Daarom spijbelde ik ook vaak. Dan bleef ik gewoon net als mijn moeder de hele dag in bed liggen. Dan ging ik heel stil liggen huilen, waarom moet mij dit overkomen? Maar om het allemaal weer een beetje goed te maken gingen we iedere zaterdag was leuks doen. Mijn moeder kan ook wel leuk zijn hoor.

Helaas vond niet iedereen dat zo, dus ik kwam in een pleeggezin te wonen. Het was in het begin erg wennen, zoveel aandacht en al die vragen. In het begin vond ik het dan ook helemaal niks. Het enige waar ik aan dacht was: mijn moeder is prima, en ik kan best wel voor mezelf zorgen! Dus daarom heb ik vaak geprobeerd weg te lopen. Elke keer verzon ik wat nieuws: Met de bus, liften en zelfs met de auto van Mirjam (mijn pleegmoeder) naar huis rijden. Maar ze hadden het altijd door. Later werd al die aandacht steeds leuker, en op mijn nieuwe school was ook iedereen aardig tegen me.

Toen mocht ik voor het eerst sinds twee jaar een weekend naar mijn moeder. Ze was verhuisd en had zelfs een baan! Toen mama de deur open deed was het eerste wat ik heb gedaan in haar armen vliegen. Zo hebben we een kwartier lang in de deuropening gestaan. Het maakte ons niet uit dat iedereen ons zag. We waren allebei in huilen uitgebarsten. Dat weekeind hebben we veel gepraat, gehuild en gelachen. Ik vond het wel erg moeilijk om weg te gaan. Het gaat nu goed met mama, dus daarom mag ik over een tijdje weer bij haar wonen. Ik kan niet wachten! Gelukkig is dankzij jeugdzorg alles weer goed gekomen

Suzan hobbelde de trap af. Mirjam stond in de keuken en vroeg: ‘ Waar bleef je zo lang?’ ‘Ik kon niet kiezen wat is aan moest trekken.’ Zei ik vlug.

Colofon

Heeft u vragen?

Stuur dan een e-mail naar
weekvandejeugdzorg@noord-holland.nl

Beeld

Carolien Sikkenk / Photoline
Laurens Profitlich

Grafische verzorging

Funcke Communications & Design, Haarlem

Drukwerk

Thieme Media Group

Heb je vragen?

Stuur dan een e-mail naar
weekvandejeugdzorg@noord-holland.nl

Provincie Noord-Holland

Postbus 123
2000 MD Haarlem
Telefoon (023) 514 31 43
Fax (023) 514 40 40
Internet: www.noord-holland.nl
E-mail: post@noord-holland.nl

Haarlem, september 2009